

MOTIVAČNÍ ČTENÍ PRO DĚTI – JÁ DRAK

Konečně podzim, holčička mě konečně vytáhla z půdy. To oblékání jí ale trvá, chci letět!! Konečně čerstvý vzduch. Letím! Letím tak pět minut a na holčičku volá maminka: na Pinquí, no jo, ta reklama, že všeho necháš, ale né, ona mě pustila. Odbíhá za maminkou pro Pinquí. Sakra!! Už odlétám, jsem pryč. Co když holčička bude plakat? Blbé Pinquí.

Marie Kociánová 7.C

Konečně si můžu létat, jak chci, jsem prostě svobodný. Už nemusím létat jen na šňůrce, jak chtějí ty tečky, které teďka z výšky vidím. Domy vidím jako domečky pro panenky a lidi, jak už jsem říkal, jako malé tečky, ale co to, vidím dalšího draka, ale bohužel na šňůrce, takže nebudu mít zase kamaráda. Ale mám nápad, překousnu šňůrku a můžeme spolu letět, kam chceme. Letíme a míváme mraky, hory a dívám se na lidi a ty malé domečky jako pro panenky.

Anna Píchová 7.C

Konečně je zase podzim! Už zase budu moct létat a létat hodně vysoko a dívat se na ten velký svět. Už mě nesou, už se strašně těším, už vylétávám do krásného nebe a sláva, už jsem u nebe. Lidi, jaká je to krása. Vidím domy, které jsou maličké, dále vidím nádherné zahrady, rybníky... Jsem rád. Jaká je to pohoda, přeji si, aby to nikdy neskončilo. Ááá, uvízl jsem na vrcholku stromu. Pomóóc. Á, konečně mě vysvobodili. Ale co to? Panebože, už je konec, je konec mého létání. Ale to nevádí, protože se budu modlit, aby to bylo zase znovu. A třeba za nějakou chvíli mě zase vytáhnou a já budu moci zase létat. Budu šťastný.

Nikola Reková 7.C

Pořádně jsem se vzepřela a najednou jsem vzlétla. Z výšky jsem viděla všelijaké děti i vesnice. Nedaleko ode mne letěl krásný drak. Byl podobný jako já. Rty se mu usmívaly, uši měl velké a krásně fialové. Ale já jsem letěla kolem něho přes dva stromy. Jedna větev se mi zahákla za křídlo a já letěla přímo k zemi. V křídle jsem měla velkou díru. Naštěstí můj pán mě slepil, ale byla jsem smutná, protože jsem nevěřila, že budu moct ještě létat. Druhý den jsem zkusila vzlétnout. Na začátku mi to moc nešlo, ale potom mi to šlo skvěle. Jde mi to ještě lépe! Křičela jsem. A řekla jsem si, že se příště budu vyhýbat stromům. A taky drakům.

Tereza Juřicová 6. B

Je podzim, hurá!!! Zase mě budou pouštět a už nebudu ležet v tom tmavém sklepe, budu si lítat.... Už pro mě jdou! Jupí! Najednou jsem se ale klukům zapletl do trní. Au! To bolí! To píchá! Větre pomoz! Díky! Ach, to je volnost. Vše vidím, zelené louky, modravé tůňky a ten krásný čistý vzduch. Kam to teď letím?! Vždyť to není krásný venkov, ale špinavé zakouřené město!!! Všude plno lidí a velkých věcí, které vypouštějí ten špinavý kouř. FUJ! Tohle ne! Ach, větríčku, kam mě to foukáš?!!!

Daniela Mičková 7. C

Tak já drak Melichar jsem tu sám s párem bruslí a starými rozlámanými sáněmi, nudím se a čekám, až si ty děti Kiki a Štěpi na mě vzpomenou, že tu ležím ve sklepe a čekám, až mě vytáhnou na čerstvý vzduch, až se budu moct proletět nad jejich novým barákem, seznámit se s okolní zvěří. Například takové káně. To bude dobrý kamarád. Umí létat jako já! Ale ... počkat ... někdo jde. Mezi dveřmi stojí Kiki. Rozhlíží se, takže jsem nasadil svůj strnulý dračí úsměv a čekám, co se

bude dít dál. Jde ke mně, vezme mě do své ruky, ale jelikož jsem téměř stejně velký jako ona, tak to není snadné. Vyjdeme ven a já žasnu, je tu krásně. Byl jsem tak strnulý, že se mi nepovedlo vzlétnout. Nakonec jsem se přece jen vzpamatoval a vzlétl. Je to krása. Já letííííím.

Kristina Tobolová 6.B

Jak mě děti vyrobily, byl jsem velice šťastný a ony taky. Hned se mnou běžely na kopec a pouštěly mě. Lítal jsem po obloze a díval jsem se shora na svět. Svět je pěkný. Líтали tam i jiní draci. Mám tam své kamarády. Dráčka Mráčka, dračulku Andulku a jiné. Ale né, provázek se utrhł a já letím pořád dál, až tam, kde nefouká vítr. Né, já přece padám. Ach, už jsem na zemi. Je mi smutno, že už děti nevidím a ony mě. Byl jsem smutný, ale najednou kolem mě proběhla holčička, která mě vyrobila, s ostatními dětmi. Jak mě zahlédla, byla šťastná, že mě našla a já jsem byl šťastný, že jsem našel ji.

Kateřina Bajerová 7.C

Celý rok musím ležet ve sklepě. Hrozně se tam nudím. Pořád se nedočkavě těším na podzim, na ten den, kdy mě vytáhnou. A už je to tady. Tatínek odemyká sklep. Hledá, hledá, ale nemůže mě najít. Řekl jsem si, že mu pomůžu a zavolám na něj. „Tady jsem!!“ Konečně, už mě našel. Jakmile jsme se dostali na pole, chtěl jsem vzlétnout, ale tatínek mě pořádně držel. Předal mě Honzovi a ten mě pustil. Hurá! Už jsem vzletěl. Cítil jsem, jak se do mě opírá vítr. Hele, támhle je náš dům. Pořádně jsem si protřel oči a viděl jsem maminku. Mířila rovnou k nám a vtom přestal foukat vítr. Když jsem dopadl na zem, zlomila se mi tyčka. Honzík začal brečet, ale tatínek mu řekl, že to nevádí a šli domů.

Jakub Golich 6. B

Spím, spím a najednou mě vezmou do ruky a vidím sluníčko. Vykřikla jsem „hurá“ a jeli jsme v nějaké podivné místnosti a najednou jsme vyšli ze dveří, vešli do dalších a jsme venku. Šli jsme na velký prostor a tam mě pustili. Kopec, kolem nás byly jenom stromy a jedna kaple. Vylétla jsem asi 5 metrů vysoko a už jsem nechtěla domů. Chtěla jsem výš a výš. A najednou krása. Na jedné straně kopec a na kopci byl krásný kostel. A napravo bylo město Frenštát a vidím náš dům. Ptáci létají, kočky se psi nahánějí. Chci výš, ale jdu domů. Ach jo. Jsem doma.

Nikol Krausová 6. B

ZKUSÍTE I VY VYMYSLET NĚJAKÝ SVŮJ PŘÍBĚH O DRAKOVI ???

Odkaz na poslech pohádky Jitky Molavcové „Malý dráček“

<https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10639247043-cteni-do-ouska/214542158200024-maly-dracek>

